

3. Feb. 1845

FACTS

Date:

3. Feb. 1845

Page number:

Dagbog D, side 7-8

TRANSCRIPTION

Fastelavns Mandag 3 Febr 1845.

Noget.

Jeg kan endnu ikke opgive Haabet om en Reise; jeg har endog skrevet en Klade til Ansøgning om Stipendium. Gid jeg kunde see Andet i en Reise, end Løsrivelse fra Alt, hvad her piner mig, dog det kan jeg, men jeg mener: gid jeg i Kampen med piinlige Forhold maatte see mit rette Liv; saalænge som jeg betragter [overstreget: det] dem som overgaaende uheldige Omstændigheder, ville de da ikke forlænges i det uendelige? Selv maa man gjøre en Ende paa Sligt, og idetmindste i Seieren over dem have en sand og stor Glæde. – Jeg hørte igaar en deilig Præken af Grundtvig over det deilige Evangelium: Christi Daab. Deraf tog han Anledning til Bemærkninger over Daaben i Almindelighed, hvad ret glædede mig, da denne er af de Ting i Kristendommen, jeg altid har haft vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som dog troende Theologer tillægge saa megen Betydning. Det vil jeg gjerne og kun, naar man udstrækker det til Fordømmelse over dem, som ikke ere døbte, da oprøres Noget i mig og forbyder mig at følge med; hvad der gaaer over min Forstand kan jeg agte og elske, men hvad der gaaer lige imod den, maa jeg bestemt forkaste. – Han sagde •8• "naar den Troende lader Tanken gaae tilbage over sit henrundne Liv, [overstreget: og] da farer den over den dunkle Barndom som Noahs Due over det øde Hav som bedækkede Jorden; men da staaer Daaben som den lille Olieqvist, Duen fandt til Hvilepunct. Naar Sacrementet er forrettet efter Kristi Indstiftelse, da er det et Tilsagn om Optagelse i hans Samfund, hvor din Tilgivelse og Syndsforladelse." – Saaledes omtrent kan jeg huske hans Ord, og de glædede mig meget, gid jeg bestemtere kunde opskrive dem, men paa den Maade er Grundtvig vanskelig at gjengive, derimod gjør hans deilige Sprog, begeistret som en Prophets, et dybt og uudsletteligt Indtryk, der seent glemmes, og dette skatter jeg høiere end opskrevne Erindringer.

at see det andetledes. Nu, som jeg denne Søndag eftermiddag har glædet
mig ved Bøllerses Gæstgæst og min Lampe og min Pæ, seendes
at jeg imorgen glæde mig ved min Pensel og ved Nials Sags, og hver
dag skal herefter bringe mig Glæde. Maaskee jeg da skal føle mest som
en Velsignelse, som i gamle Dage hos mine Forældre paa Fæderkær, og
nu glæde mig at se paa Begraavelser, der i Skæbne jeg maaskee
næste se skal se. Eller, drømmer jeg mig eller? og skaffer mig selv,
hvad der jeg da haaber, hvad der jeg tro paa? Nei! bort med dine Tanker!
Der Tanker er mind: i det Øjeblik at se sin Lykke og Glæde - der kan
ikke behænge. — Jeg begynder Klæde sine private Fæder min-
ger med et glimrende Fæder, hvor kan det være. Fæder min-
gennem mellem gæstgæst og gæst Architectur med megen Klarhed og Klar-
sindighed. Sædvanen har jeg dog nogle gode Indtryk af denne Dag,
der kan ikke spillet, og jeg vil mig lægge mig til Ro med den Tanker:
at jeg er færdig og gæst, som jeg kan gøre sig selv imorgen.

Fæder min Mandag 3 Febr. 1845.

Lygt.
Jeg kan endnu ikke afgjøre Maadet om en Reise, jeg har endog skrevet
en Klæde til Ansigning om Stipendium. Jeg er temmelig usikker i en
Reise, end derinde for Alt, hvad der findes mig, og det kan jeg, oven
på, men jeg i Kampen med pinlige Fæder maatte se mit
rette Liv, realtengo som jeg betragter det som overgaaende i helhed
Omstændigheder, ville de da ikke forlænge i det mindste? Selve man
man gøre en Ende paa Ligt, og indvinder i Læsen over dem
haver en sand og stor Glæde. — Jeg hørte i går en rigtig Tale
af Grundtvig over det helige Evangelium: Christi Døds. Deraf tog
han Anledning til Bemærkninger over Læsen i Almindelighed,
hvad det glæde mig, da denne er af de Ting i Kristen dommen,
der altid har haft vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som
jeg hende Theologer tillægger en megen Betydning. Det vil jeg gjerne
og kan, naar man indtrækker det til Fæder min over dem som ikke
der døde, da prøver sig i mig og fastholder mig at følge med,
hvad der gælder over min Fæder kan jeg ofte og ofte, men hvad
der gælder lige imod den, maaskee det mest forfæder. — Man sagde:

8.
naar den Taende lader Tanken gaa tilbage over et henrindet
Liv, og da sees den over den dunkle Barndom som Nattes Lue
over det edle Blav som bedekkede Jorden; men da staaer deeken som
den lille Oliegiest, der i sin færd til Kirkegærdet. Naar Sacramen-
tet er forrettet efter kristi Indstiftelse, da er det et Tilraab om Optagel-
se i hans Samfund, hvor der Tilgædes og Sjælsforbedelse. — saa
ledes antvare kan j. ønske hans Ord, og de glæder mig meget, og
j. bestemte kunde opstaae som, men paa sand Maade er frimodig
vanskelig at gjengive, dermed gjør hans sirlige Sprag, begeret
som en Profeti, et dygt og mindeligt Indtryk, der seer glom-
mes, og alle skætte j. haiver end opstaaende Erindring og.

9 Febr 1845.

Angest
Jy gaaer i en formelig Angest for det Publik, der j. skal underrette Møgen
om min Mængde: at indgive Ansøgning om Stipendium. Det maa
dog være Tegn til, at j. er nok saa og snart med at handle
selv — j. som drømte om selvstændighed! —

16 Febr 45.

Det Næste forbi.
Saa staaer j. da i Begreb med at indgive min Ansøgning om Stipendium,
Gudsnaa, den maa hvedes! To Samtaler har j. haft med Møgen: den
Afskedning, han er ikke for at j. skal hør, og har talt deise Ord: den
Afskedning, men ogsaa kjærligt har han talt og vist sit Sindelag
imod mig, som det spaldet træde frem. Han sagde: j. vilde blive et
let Bytte for den Fortæ, j. maatte føle mig tilladt af, Lusselderser saa det
som Minderen. Er det muligt, at han j. har pleet i mange Aar,
og troet, saa mit Livs Nærm, saa det skal glom mig? Han sagde:
at j. havde endnu ingen bestemt Tone ansøgt. Er det ogsaa muligt?
Lai da hør Værdik og hør Stemme, der klav saa dybt i mit
Jes, naa den kom sagde: mit Billede var ægte dansk, og er det nok;
saa det ikke ganske egne Tænk i en Natur som fangede mig
og blev Gjenstande for min Pensel? Naar det ikke det Sten, noget